

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke andet end kalde paa Smilet, for hvis man ved, at en Overrumpling forberedes, saaledes at man i god Tid kan indkalde sine Soldater for at træffe Foranstaltninger imod den, er der ikke længere Tale om nogen Overrumpling. Det var netop en af de Ting, der skulde være den nuværende Hjemmeværnsordnings Fordele, at Hjemmeværnets Soldater har deres Vaaben hjemme, saaledes at de netop er i Stand til at virke, i det Øjeblik en pludselig Overrumpling sættes ind. Det er meget væsentligt i vor Tid, for jeg tror ikke, at Krig mere vil komme paa en saadan Maade, at der vil blive megen Lejlighed til at foretage Indkaldelser.

I øvrigt ved vi jo af Danmarkshistoriens bitre, smertelige og skamfulde Erfaringer, at i en saadan spændt udenrigspolitisk Situation, som her er Tale om, vover en dansk Regering ikke at foretage en Mobilisering. Det var jo det, der var Tilfældet i de 8 Dage, der forløb før den 9. April, efter at Advarslen om, hvad der forestod, kom til os; Regeringen vovede netop ikke paa Grund af den spændte politiske Situation at træffe de militære Foranstaltninger, som kunde være truffet, fordi man ikke vilde skærpe Situationen. Derfor kan man heller ikke bygge hele sit Forsvar op herpaa.

Der er ogsaa en anden Ting i det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Udtalelser, som jeg synes har en ejendommelig Klang. Det ærede Medlem siger, at den Krigsmentalitet, man møder i det Hjemmeværnsforslag, Regeringen har fremsat, skal de Radikale bekæmpe, hvor de møder den. Mon det ikke er et forkert Arbejdsomraade, det ærede Medlem og hans Parti har udset sig? Jeg tror ikke, der i Danmark eller i det danske Folk findes nogen Krigsmentalitet, men den findes maaske andre Steder, hvor det ærede Medlem kunde gøre Nytte, hvis han vilde søge at pacificere de Tendenser, som der er til Stede, men det maatte blot blive uden for Danmarks Grænser.

Paa samme Maade er der et uforligneligt Modsetningsforhold til Stede mellem Tale og Indhold i Udtalelsen om den internationale Solidaritet. Den Solidaritet, som kræves i Øjeblikket, mellem de friheds- og fredselskende Folk i Verden, er en Solidaritet, der kræver en virkelig Indsats, en Indsats, hvor hver enkelt, stor eller lille, maa bære sin Del af den fælles Byrde, idet ikke noget Omraade, i hvilket der hersker Frihed og Fred, maa prigsives en Agressormagt; hver enkelt maa i Samarbejde med de andre, først ved at skabe det stærkeste Værn, som

er muligt, underbygge Muligheden for at bevare Freden, og dernæst, hvis Freden alligevel bliver brudt, ved at værgе sig søge at hindre, at den, der sætter Krigens Hjul i Gang, skal faa en Fordel, der kan skade de andre friheds- og fredselskende Folk i Verden. Her kan det ikke nytte — saaledes som det ærede Medlem og hans Parti gør det — at sige, at vi magter jo ingen Ting med Hensyn til disse Problemer, at det er en uløselig Opgave for Danmark, og det er jo det, der er Indholdet af det radikale Partis Program paa dette Punkt, idet man erklærer, at Danmark ikke kan løse nogen militære Opgave.

I den Forbindelse har den højtærede Forsvarsminister, hvis Udtalelser jeg i det store og hele hørte med overordentlig Tilfredshed, jo med Rette peget paa, hvordan vor Stilling er mellem de andre smaa Nationer, først og fremmest mellem de nordiske.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen er — og det er jeg kun tilfreds med — en varm Tilhænger af det nordiske Samarbejde; han har givet smukke Udtryk derfor og har ogsaa gjort en Indsats derfor paa det kulturelle Omraade og paa andre Omraader, hvad jeg værdsætter; men naar det ærede Medlem taler om dette nordiske Samarbejde, om at vi skal fortsætte det og udbygge det — og utvivlsomt ogsaa ønsker, at vi paa det militærpolitiske Omraade skal staa i Samarbejde med det øvrige Norden —, skylder han en Forklaring paa, hvordan dette skulde være muligt, i samme Aandedræt som han erklærer, at Danmark ikke er i Stand til at løse militære Opgaver af samme Karakter som dem, der løses i Norge og i Sverige. Hvordan tror det ærede Medlem, det vil være muligt for ham at faa fremkaldt en Solidaritetsfølelse over for os i Norge og i Sverige, hvis vi indtager et saadant Standpunkt? Hvordan tror han, den norske Fisker og den norske Husmand, den svenske Fisker og den svenske Husmand og den lille Funktionær og alle med de smaa Indtægter, der har paataget sig — og gjort det med Glæde — at bære betydelige Forsvarsudgifter, saaledes som Tilfældet er i Dag i Sverige og i Norge, vil stille sig? Tror det ærede Medlem, de vil stille sig solidarisk over for et dansk Folk, som erklærer, at det ikke vil bruge de nødvendige Pengemidler til Opbygning af et Forsvar af samme Karakter som det, der bygges op i Norge og Sverige, men kun vil anvende Pengene til Forbedring af den almindelige menneskelige Tilværelse? Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at der bliver ingen Solidaritet paa